

ΤΕΧΝΕΣ & γράμματα BIBΛΙΟ

Ο Φράνκι δεν πιάνει μόνο ποντίκια

Τι μπορεί να σκέφτεται ένας γάτος για τη μελαγχολία, τη μοναξιά, το πένθος, την κατάθλιψη, τον αυτοκτονικό ιδεασμό

ΓΙΟΧΕΝ ΓΚΟΥΤΣ & ΜΑΞΙΜ ΛΕΟ
Η ζωή σύμφωνα με τον Φράνκι
μτφρ.: Δέσποινα Κανελλοπούλου
ΕΚΔ. Πατάκι, 2025, σελ. 224

Του **ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΛΘΑΝΑΣΙΑΔΗ**

Να ένα βιβλίο που διαφέρει, ένα βιβλίο που δεν πασχίζει να παραστήσει κάτι παραπάνω από αυτό που είναι – όπως, φευ, κάνουν τα περισσότερα –, ένα βιβλίο που έχει μόνο μια γοητευτική, χαρούμενη, συγκινητική, ανθρώπινη ιστορία να αφηγηθεί. Πιο «ανθρώπινη» δεν γίνεται άλλωστε, γιατί κεντρικός πρωταγωνιστής, αλλά και αφηγητής, είναι ένας γάτος: ο Φράνκι.

Γραμμένο από το συγγραφικό δίδυμο των Βερολινέζων δημοσιογράφων και συγγραφέων Γιόχεν Γκούτς και Μαξιμ Λέο (αυτό είναι το πέμπτο βιβλίο που γράφουν μαζί, και το πιο επιτυχημένο τους: μεταφράζεται σε πάνω από 20 «ανθρωπίνες» γλώσσες, όπως θα έλεγε και ο Φράνκι), είναι ένα βάλσαμο για τον αναγνώστη, μια καταφυγή και μια παρηγοριά. Αν πρέπει κανείς να αγαπά τις γάτες – τον πιο εκνευριστικό, ανίδεο και όμορφο αντιπερισπασμό» (σ. 215) – για να το ευχαριστηθεί; Μα, ποιος αναγνώστης δεν αγαπά τις γάτες;

Ο Φράνκι, λοιπόν, ζει έξω από τη μεγάλη πόλη, στο χωριό. Είναι αδέσποτος ή, μάλλον, ελεύθερος («υπάρχουν πέντε κατηγορίες ζώων», θα πει, «αυ-

τά που ζουν σε στάβλους, αυτά που ζουν σε κοπάδια, αυτά που ζουν σε αγέλες, αυτά που φορούν λουρί κι αυτά που ζουν ελεύθερα», σ. 69), αρκούντως φιλοσοφημένος και ικανός να τα βγάλει πέρα απέναντι στις αντιξοότητες του βίου, με λιγότερες ή περισσότερες απώλειες κάθε φορά. Μέχρι που συναντά τον συγγραφέα Ρίχαρντ Γκόλντ, που ήρθε να μείνει στο εγκαταλελειμμένο σπίτι στην άκρη του δρόμου. Ηρθε όντως για να

«Οι άνθρωποι παίρνουν τον θάνατο πολύ στα σοβαρά. Σχεδόν προσωπικά. Αλλά ο θάνατος δεν είναι παρά το τέλος της ζωής. Που, όπως έχει αρχή, έχει και τέλος. Σαν τα λουκάνικα».

μείνει; Ή τον έπεισε ο Φράνκι να μείνει; Δεν έχει σημασία. Σημασία έχει πως τώρα πια μένουν μαζί, κοιμούνται μαζί, πηγαίνουν με το αυτοκίνητο στο πετσοπί ή και στην πόλη, και συζητούν. Με τις ώρες. Γιατί ο Φράνκι μιλάει καλά τη γλώσσα μας. Ξέρει κι άλλες, και η δική μας δεν είναι η πιο δύσκολη. Για τι πράγματα συζητούν; Για τα πάντα. Για τον θάνατο, επί παραδείγματι: «Οι άνθρω-

Ο Φράνκι είναι αδέσποτος ή, μάλλον, ελεύθερος. «Υπάρχουν πέντε κατηγορίες ζώων», λέει, «αυτά που ζουν σε στάβλους, αυτά που ζουν σε κοπάδια, αυτά που ζουν σε αγέλες, αυτά που φορούν λουρί κι αυτά που ζουν ελεύθερα».

το διαβάζεις, γελάς, συγκινηθείς και κλαίς.

Ένα μοναδικά μεταφρασμένο («Αυτό έχω να δηλώσω») βιβλίο για τη μελαγχολία, τη μοναξιά, το πένθος, την κατάθλιψη και, τον αυτοκτονικό ιδεασμό. Και βέβαια: για τις γάτες.

Άλλα βιβλία με γάτες

Μπορεί αρκετές χιλιάδες άνθρωποι να έχουν διαβάσει το «Χρονικό ενός πολυταξιδεμένου

ποι παίρνουν τον θάνατο πολύ στα σοβαρά. Σχεδόν προσωπικά. Αλλά ο θάνατος δεν είναι παρά το τέλος της ζωής. Που, όπως έχει αρχή, έχει και τέλος. Σαν τα λουκάνικα. Χωρίς αρχή και τέλος, το λουκάνικο δε θα ήταν λουκάνικο. Ούτε η ζωή θα ήταν ζωή. Καταλάβατε;» (σ. 87).

Λέει και άλλα ο Φράνκι: «Το μόνο σημαντικό είναι πως είσαι εδώ» (σ. 151). «Δε γίνεται να πάνε όλα καλά στη ζωή. Μπορεί

να πάνε καλά τα μισά. Αν είσαι τυχερός» (σ. 196). «Ο άνεμος λίκνιζε τα κλαδιά της γέρινης φλαμουριάς, κι εμείς ήμασταν ξαπλωμένοι στο φως του σούρουπου, αραχτοί και γλαρωμένοι, γιατί αυτό είναι κάτι που μπορείς να κάνεις καλά με τους φίλους σου: να μην κάνεις τίποτα» (σ. 132). Που μας θυμίζει ότι αυτό ακριβώς (πρέπει να μπορείς να) κάνεις και με μερικά βιβλία. Όπως αυτό εδώ. Απλώς